

Arrest

nr. 246 374 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2020.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LAMARCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 221 752 van 24 mei 2019. De Raad stelde bovendien vast dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door hem beweerde relatie en het door hem beweerde asielrelaas en volgde het CGVS wat betreft de uiteenzetting over zijn niet aangetoonde gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Albanië.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij noemt de namen van zijn belagers en geeft aan dat hij twee video's heeft waarop te zien valt dat zijn vader naar de politie ging met als doel documenten over zijn zaak te verkrijgen, meer specifiek de klachten die hij ingediend heeft tegen de broers en de familie van zijn ex-vriendin. Zijn vader heeft deze documenten niet gekregen. De politie zei tegen zijn vader dat iemand anders de klachten moest komen halen en hij werd hardhandig buitengezet door de politie. Hij stelt dat hij deze video's zal opsturen naar het CGVS en geeft aan dat hij voordien enkele PV's had maar dat hij die kwijtgeraakt is. Zijn broer wordt nog steeds bedreigd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. De Raad kan geen kennis nemen van de inhoud van de twee video's op het "Stuk 2: USB sleutel met videos.", gevoegd aan zijn verzoekschrift, aangezien de Raad het type-bestand van beide video's niet kan openen/bekijken op de computer. Bovendien merkt de Raad op dat bij het verzoekschrift geen transcriptie met vertaling van de twee video's op USB-stick is gevoegd waardoor deze twee video's hoe dan ook niet in overweging kunnen worden genomen. Daarnaast wijst de Raad erop dat verweerder niet in het bezit is van deze USB-stick waardoor de rechten van verdediging van verweerder worden geschaad. De verweerder is immers in de onmogelijkheid om (op afdoende wijze) kennis te nemen van de inhoud van de USB-stick zodat hij in de onmogelijkheid is om hierover opmerkingen te laten gelden.

Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift "Stuk 3: Berichten van T. T.." gevoegd. De Raad merkt op dat deze berichten echter niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze berichten conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien betreffen de (dreig)berichten, berichten waarvan de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet kan worden nagegaan. Daarenboven kunnen dergelijke berichten eenvoudigweg in scene worden gezet of op verzoek worden gestuurd. Derhalve kan aan deze berichten niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift verder beperkt tot het opnieuw aanhalen van argumenten die hij eerder in zijn beroep in het kader van zijn vorige procedure voor de Raad bij zijn eerste verzoek naar voren bracht.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoeker zijn eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 221 752 van 24 mei 2019, werd vastgesteld, met name:

"3.4. Zelfs indien aan verzoekers vermeende problemen en vrees enig geloof zou kunnen worden gehecht, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat geenszins kan worden aangenomen dat verzoeker in het kader van verdere problemen in zijn eigen land van herkomst verstoken zou blijven van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit kader dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffende juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke

vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De bescherming door de nationale autoriteiten moet daadwerkelijk maar niet absoluut zijn en hoeft geen bescherming tegen elk feit begaan door derden te bieden (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“(…)”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Hij komt in wezen immers niet verder dan een loutere herhaling van zijn eerdere, vage verklaringen omtrent de banden die zijn belagers zouden hebben gehad met de (lokale) politie, omtrent het feit dat zij meer financiële middelen hadden en omtrent het feit dat hijzelf en zijn broer, vanwege de mogelijkheid tot corruptie en de mislukte eerste klacht, vreesden om klacht in te dienen omdat zij geen vertrouwen hadden in de politie. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde motieven, die deels zijn gesteund op en voor het overige rekening houden met zijn verklaringen dienaangaande. Voor het overige beperkt verzoeker zich ertoe een aantal elementen te belichten die in de bestreden beslissing en de informatie waarop deze beslissing is gesteund reeds uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht. Ook hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde motivering.”.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 september 2020, stelt verzoekende partij dat zij geen commentaar heeft. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 14 december 2020 slechts stelt geen commentaar te hebben, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 3 september 2020 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op

voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

Verzoekende partij heeft een aanvullende nota overgemaakt aan de Raad en stelt hierin o.a. het volgende:

"In de beschikking van 04 september 2020 werd opgeworpen dat de video die mijn klant indiende niet afgespeeld kon worden en dat geen enkele overschrijving noch vertaling ervan werd ingediend.

In bijlage aan huidig vindt u de overschrijving en de vertaling van deze video.

Uit deze video blijkt dat de vader van mijn klant, die naar de politie is gegaan om een kopij van de ingediende klacht te ontvangen, er niet in geslaagd is om er een te verkrijgen.

De politieagent verklaart echter dat hij "het dossier van zijn zoon niet mag geven".

Dit toont aan dat een dossier op naam van verzoeker wel degelijk bij de politie werd geopend. In dit dossier is er geen enkele vooruitgang.

Dit toont aan dat de Albanese autoriteiten geen beschikkingen nemen om de veiligheid van verzoeker te waarborgen."

De Raad wijst eerst en vooral op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld omtrent verzoekende partij haar verklaringen afgelegd in het kader van haar huidig verzoek, waarover zij geen ander licht werpt: *"Uit het administratief dossier blijkt dat u verwijst naar de naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet (verklaring volgend verzoek d.d. 14 oktober 2019, punt 15), met name de door u beweerde problemen omwille van uw relatie met D.(...) T.(...). Verder legt u verklaringen af waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. U zegt immers dat u video's heeft waarop te zien is hoe uw vader naar de politie gaat om de klachten te verkrijgen die u indiende tegen de familie en vrienden van D.(...) T.(...), maar dat hij deze niet gekregen heeft (verklaring volgend verzoek d.d. 14 oktober 2019, punt 15) en dat uw broer nog steeds bedreigingen krijgt (verklaring volgend verzoek d.d. 14 oktober 2019, punt 19). Vooreerst moet worden beklemtoond dat de RvV in uw vorig verzoek vaststelde dat er een fundamenteel gebrek was aan geloofwaardigheid van uw beweerde relatie en het door u aangehaalde asielrelaas. Verder bevestigde de Raad ook bevestigde dat zelfs indien het door u aangehaalde asielrelaas geloofwaardig was, quod non, dat u niet aannemelijk maakte dat u in Albanië geen bescherming zou kunnen genieten.*

Tegen deze beslissing hebt u geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter uw asielmotieven herhaalt en bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid."

Met betrekking tot de transcriptie met vertaling, wijst de Raad erop dat hierin de namen van verzoekende partij en haar vader niet worden vermeld waardoor hieruit niet blijkt dat het effectief om verzoekende partij haar vader zou gaan die het dossier omtrent/de klacht(en) van verzoekende partij zou zijn gaan opvragen bij de politie, maar niet zou hebben meegekregen. Hoe dan ook kan uit het enkele feit dat iemand (een kopie van) zijn dossier/klachten heeft opgevraagd bij de politie, maar deze niet heeft meegekregen, niet worden afgeleid dat het hem aan nationale bescherming zou ontberen of dat er geen maatregelen of verdere stappen in zijn zaak zouden zijn ondernomen door de nationale autoriteiten. Bijgevolg toont verzoekende partij met de transcriptie met vertaling niet aan dat, zelfs indien het door haar aangehaalde asielrelaas geloofwaardig zou zijn, quod non, zij in Albanië geen bescherming zou kunnen genieten van de Albanese autoriteiten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen

aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS